

Annie Darling

Samen passen

Hartenwens in het vintageboetiekje – deel 3

1

De rest van het weekend regende het af en aan, wat jammer was. Maar de hittegolf kwam ten einde en, de maandag na de bijna-kus van Cress en Miles en de daaropvolgende afspraak dat ze vrienden zouden blijven, was het een perfecte zomerse dag.

De zon stond hoog aan de blauwe hemel en terwijl Cress en Sophy naar de winkel liepen vanaf station Chalk Farm, stond er een heel zacht, maar aangenaam briesje dat de blaadjes aan de bomen liet ritselen en dus besloten ze te lunchen op het terrasje achter de winkel. En ook dat ze met iets anders zouden lunchen dan ijs.

Cress' werkomstandigheden waren een stuk beter. Het was niet langer slopend heet in haar werkkamer en ze werd niet langer getraceerd op de aanblik van Coco Chanel, op haar rug, pootjes wijduit terwijl de koele wind op haar onderlijfje blies.

Niet dat Cress veel reden had om haar werkkamer te verlaten. Het was eind juli; ze zaten midden in het trouwseizoen. Ook al waren er nu minder afspraken – iedereen had hun bruidsjurk of outfit voor een bruiloft intussen wel gevonden – ze moest wel elke dag een hele hoop vermaak- en reparatiewerk af zien te krijgen.

Cress had het liever druk dan rustig. Dan ging de dag veel sneller voorbij, in tegenstelling tot die ellendige bijna negen jaren dat ze bij het Museum of Religious Relics werkte, waar de tijd vaak leek te kruipen. En elke jurk die aan het rek hing en op haar aandacht wachtte, had weer zijn eigen uitdagingen en triomfen, zoals ze uitlegde aan Ella toen die er woensdag weer was voor een workshop over hoe ze er overtuigend uit moest zien als modeontwerper.

'Bij deze moeten de knoopsgaten worden opgeknapt en de kno-

pen worden vervangen,' legde Cress uit, terwijl ze een lila overhemd-jurk van popeline omhooghield. 'En hij moet een paar centimeter korter worden gemaakt, dus, wat ik eraf knip, kan ik gebruiken om het riempje opnieuw te bekleden, dat op sommige plekken wat versleten is.'

'Dat gaat de hele dag kosten,' zei Ella en ze trok een gezicht.

'Welnee! Hoogstens een paar uurtjes, helemaal omdat jij de knopen gaat vervangen terwijl ik het riempje doe.'

Ella deinsde achteruit alsof Cress de jurk in zoutzuur had gedoopt. 'O, nee! Daar ben ik nog niet klaar voor. Ik wil geen jurk van meer dan zeventig jaar oud vernielen met mijn onbeholpen vingers. Dat is veel te veel verantwoordelijkheid.'

'Het is precies genoeg verantwoordelijkheid,' zei Cress vastbesloten, terwijl ze op haar furnituurenplanken naar een doos zocht met zwarte knopen van git, want het werd moeilijk om knopen te vinden in precies dezelfde tint lila als de jurk. 'Zoveel risico is er niet als het gaat om knopen aannaaien.'

Na een paar valse starten, lukte het Ella om alle twaalf nieuwe knopen aan te naaien en zelfs de riemlussen te repareren, die los waren geraakt. 'Wauw!' Ze hield de jurk voor zich en draaide rond. Zelfs in 'burgerkleding' konden haar sterallures niet worden ontkend. Het leek alsof ze de hele werkkamer vulde. Niet dat Cress dat erg vond. Het was best fijn om wat gezelschap te hebben, en de daarmee gepaard gaande roddels. 'Zo moet Christian Dior zich hebben gevoeld nadat hij zijn eerste New Look-jurk had ontworpen.'

'Ja, dat zal vast,' zei Cress, haar mond vol spelden omdat ze de zoom van een andere jurk aan het uitleggen was.

'Dat is nog iets wat je me moet leren,' zei Ella, terwijl ze op haar kruk neerzeeg, want ze deed nooit zoiets simpels als gewoon gaan zitten. 'Hoe zorg je er met een mond vol spelden voor dat je er nooit eentje doorslikt. Zeg nu maar even niets met al die spelden in je mond.'

'Dat is iets voor gevorderden,' zei Cress terwijl ze een van de spelden uit haar mond haalde. 'De meesten hebben een speldenkussen om hun pols aan een stuk elastiek. Waarschijnlijk veel veiliger. Ik denk dat we beter kunnen beginnen met jou vertrouwd te maken met een naaimachine.'

‘Je bent eigenlijk veel assertiever dan ik dacht toen we elkaar voor het eerst ontmoetten,’ zei Ella langzaam, haar ogen leken niets te missen toen ze naar Cress keek, die naast haar op de andere hoge kruk zat en over een schitterende groene satijnen kokerjurk gebogen zat.

‘Ik kijk eerst altijd even de kat uit de boom als ik mensen leer kennen,’ bekende Cress en, ook al had ze bijna al haar aandacht op de zoom gericht, ze miste Ella’s vergenoegde glimlach niet.

‘Nou, ik hoor dat je Miles ook beter aan het leren kennen bent,’ zei ze zacht en draaide zich toen naar Cress om haar vragend aan te kijken. ‘Kom op! Ik ben hier al de hele dag en je hebt er nog helemaal niets over gezegd, ik wil er alles over horen!’

‘Er valt niets te vertellen.’ Cress hoopte dat ze heel erg vastberaden klonk, en niet droevig over het feit dat er niets te vertellen viel.

‘Het zag er heel knus uit in de pub vrijdagavond...’

‘Er was een hittegolf, het was veel te heet voor knus gedoe...’

‘En toen zijn jullie zaterdagavond nog uiteten gegaan.’ Ella gaf een duwtje tegen Cress’ elleboog.

Cress’ hoofd schoot omhoog. ‘Van wie heb je dat gehoord?’

‘Ha, het is dus zo.’ Ella had een zelfvoldane glimlach op haar gezicht. ‘Een van mijn vriendinnen staat achter de bar bij Mother’s Ruin als ze even zonder acteerwerk zit. Ze had Miles gezien en toen ze de vrouw beschreef met wie hij was – de vrouw over wie hij me niets heeft verteld ook al dacht ik dat er geen geheimen tussen ons waren – wist ik dat jij het was.’

‘We zijn gewoon vrienden,’ hield Cress vol, wat ook echt de waarheid was sinds zaterdag middernacht.

‘Vrienden, en nog wat meer?’

‘Nee, gewoon vrienden.’ Cress legde de jurk neer want ze kon zich zo niet focussen op de zoom en daarnaast, ze voelde dat Ella dit onderwerp niet zou laten rusten totdat ze genoeg zou nemen met Cress’ antwoorden. ‘Ik ben al vijftien jaar samen met Colin, of misschien zijn we niet meer samen, maar het is elk geval niet oké om nu meer dan alleen vrienden met Miles te zijn.’

‘Of je blijft samen met Colin, of niet. Zo makkelijk is het,’ zei Ella.

Cress schudde haar hoofd. ‘Het is eigenlijk nogal gecompliceerd. Wat Colin heeft gedaan; ik weet niet zeker of we dat achter ons kunnen laten.’ Ze zuchtte. Want het was weer hetzelfde liedje. ‘Aan de andere kant, we zijn al zo lang samen. Moeten we dat dan zomaar weggooien?’

‘Wat vind je misschien ex-vriendje dat jullie moeten doen?’

‘Geen idee, want we praten op het moment niet met elkaar. Hij kan heel erg passief-agressief zijn als we ruzie hebben en ik ben nog zo kwaad op hem dat ik het niet goed ga maken, want ik ben altijd degene die alles moet gladstrijken.’ Cress keek woedend naar de groene satijnen jurk, ook al had die er niets mee te maken.

‘De beste manier om over iemand heen te komen is om onder iemand anders terecht te komen. Dat zeggen ze altijd, toch?’ vroeg Ella met een grijns, want ze was echt verschrikkelijk.

Cress kon zich de laatste keer dat zij en Colin intiem waren geweest niet eens meer herinneren. Het was iets waar Sophy altijd naar aan het gissen was. Cress had haar altijd de mond gesnoerd, maar het was inderdaad zo dat ze, omdat ze allebei nog thuis woonden, niet vaak de tijd en ruimte vonden en dan moesten ze ook nog eens in de juiste stemming zijn.

Hoe erg ze ook geleid was door de aandacht van Miles, technisch gezien onder hem te komen zou op dit moment misschien vreemdgaan zijn, afhankelijk van de status van haar relatie nu. En Cress wilde niet vreemdgaan. Het was beter om gewoon vrienden te zijn. Met vrienden wist je waar je aan toe was.

Hoewel ze sinds zaterdag dat filmische moment in de steeg met de regen en de bijna-kus zo vaak in haar hoofd had afgespeeld dat de herinnering helemaal vervaagd was.

‘Ik ga helemaal niet onder iemand liggen,’ zei ze preuts, want ze wilde dit gesprek zo snel mogelijk beëindigen. ‘Oké, ik ga je laten zien hoe je een zoom met de hand naait.’

‘Dat klinkt niet echt als iets wat een bekende modeontwerper zou doen,’ zei Ella, die terugdeinsde voor Cress en de jurk waarmee ze een paar tellen eerder nog had staan ronddraaien.

‘Zelfs bekende modeontwerpers zijn begonnen met het met de hand naaien van zomen,’ zei Cress op zo’n toon dat zelfs Phoebe met

een ruk stil zou blijven staan. ‘We hebben een klosje nodig met lila zijdekatoen en een heel dunne naald.’

‘Ik haat heel dunne naalden, je krijgt er zo moeilijk een draad door,’ zei Ella want, bij de kneepjes van het vak leren, hoorden ook de worstelingen en irritaties die iedere coupeur kende.

Nadat ze nog niet eens een halfuur aan het omzomen was, herinnerde Ella zich plotseling dat ze een afspraak had aan de andere kant van Londen en, met de vage belofte dat ze weer terug zou komen, ging ze ervandoor. Cress vroeg zich af of ze haar ooit weer zou zien.

Aan de andere kant, ze had het al druk genoeg zonder dat ze een beroemd acteur moest mentoren. Ook al vond Cress het niet erg om het druk te hebben, om naden in en uit te halen, zomen in en uit te nemen, knopen en ritsen en haken en oogjes te vervangen en zorgvuldig borduur- en kralenwerk te repareren; als ze aan Tanya’s verjaardagsjurk werkte, begon haar hele lichaam te tintelen. Het leek een beetje op het gevoel dat ze kreeg wanneer ze terugdacht aan de bijna-kus.

Tanya’s jurk was nu een patroon in mousseline, een proefmodel gemaakt van eenvoudig katoen dat niet gebleekt of geverfd was. Cress zou dit proefmodel dan passen op Tanya en alleen als ze allebei tevreden waren, zou ze de patroondelen knippen uit het dure zwarte satijn dat ze daarvoor had gekocht.

Er was iets aan het helemaal zelf maken van een jurk, van een patroon dat ze zelf had ontworpen, dat Cress heel erg gelukkig maakte. Om haar idee tot leven te zien komen in de jurk gaf intense voldoening.

Phoebe was nu oké met het idee dat Cress een jurk voor een klant maakte en kwam vaak even kijken naar de voortgang. Ook Sophy en zelfs Anita kwamen de werkkamer vaak even inlopen om te kijken hoe de jurk vorderde. Als ze boven in het atelier waren dan, wat niet heel vaak voorkwam, omdat Phoebe overbeschermend was naar de duurste jurken toe.

Dus, op haar werk liep alles op rolletjes. Maar het leven buiten haar werk was vreemd en verwarrend zonder Colin erin.

Het was nu drie weken geleden dat ze uit elkaar waren gegaan en Cress had nog steeds niets van hem gehoord. Geen berichtje of tele-

foontje om te vragen hoe het met haar ging, of om te vragen of ze nog van plan was om haar spullen op te halen die in haar la in zijn slaapkamer lagen, de la die haar na vijftien jaar samen eindelijk was toebedeeld.

Natuurlijk kon Cress ook contact met hem opnemen, maar ze wist niet echt wat ze tegen hem wilde zeggen, behalve dan nog eens alle verdrietige feiten die er in eerste instantie toe hadden geleid dat ze uit elkaar gingen, herhalen. En ze was het zat om altijd de eerste te zijn die toegaf als ze ruzie hadden.

Trouwens, dit was geen ruzie. Het voelde als het einde, maar het voelde ook nog niet helemaal afgerond. Colin en Cress hadden dan misschien wel ieder hun eigen hobby's en vriendengroepen gehad, op zaterdagavond waren ze altijd samen, op zondag lunchten ze om en om bij elkaar thuis, en een paar avonden per week brachten ze samen door. Nu zou Cress die gaten op moeten vullen.

Het merendeel van haar tijd ging naar een grote opruiming en reorganisatie van haar handeltje. Of liever gezegd de rekken vintage jurken die ze had gered uit de bak met afgekeurde jurken en die ze met liefde had gerepareerd en opgeknapt. De stevige zwarte katoenen draagtassen die ze in het groot inkocht om er modeslogans op te borduren. De planken vol met onverkochte vintage stoffen, furnituren en sluitinkjes en jurkpatronen. Het nam haar halve slaapkamer en de kleine opslagruimte die ze had ingelijfd, in beslag.

Een deel van Cress vroeg zich af waarom ze de moeite deed. Ze kon goed van haar loon leven en het was niet zo dat ze nog aan het sparen was voor een aanbetaling.

Maar zoals Sophy zei, ze moest een nieuwe droom vinden, en in de tussentijd schreef ze zich in voor een kraampje op een vintagemarkt in Zuid-Londen. Dat was weer eens wat anders dan haar spullen online verkopen. En Dulwich was wat verder weg dus Phoebe zou het nooit te weten komen. Niet dat Phoebe iets te maken had met hoe Cress haar zondagen besteedde. Trouwens, ze wist dat Cress dit ernaast deed, want ze had zelf een paar jurken van haar gekocht. Maar toch, dit was nou net iets wat Phoebe persoonlijk op zou kunnen vatten.

Dit was een periode in haar leven voor stille reflectie en zichzelf bezighouden, dacht Cress. Af en toe werd ze kort gestoord. Sophy

weigerde om Cress te laten ‘wegteren in je opslagruimte om je verzameling ritsen te reorganiseren’. Ze stond erop dat Cress minstens een keer per week langskwam voor avondeten en dan bleef slapen in het appartement in Hackney dat ze deelde met Anita en een heel lieve man, genaamd Jimmy, die in een vintagewinkel in Shoreditch werkte. Phoebe mocht nooit iets over Jimmy te weten komen, of over het feit dat hij in een concurrerende vintagewinkel werkte, op straffe van de dood.

En Diane had een avond per week aangewezen als wellnessavondje, dan deden zij en Cress gezichts- en haarmaskertjes op en lakten ze elkaars nagels. Mike en Caroline nodigden Cress telkens uit voor een afhaalmaaltijd met een film van haar keuze en elke dag kreeg ze berichtjes van Miles.

Soms was dat een YouTube-link naar een scène uit een film waarin mode centraal stond; het ‘Think Pink’-lied en dansje uit *Funny Face*, Molly Ringwald die twee uitzonderlijk mooie vintage japonnen verknipt om er een afschuwelijke baljurk van te maken in *Pretty in Pink*. Hij stuurde foto’s van willekeurige katten en honden die hij onderweg zag en hij eindigde elk bericht met ‘van je vriend, Miles’.

Cress wist dat het niet voor eeuwig zo kon blijven. Ook al hield ze zichzelf continu bezig, uiteindelijk zou ze een beslissing moeten nemen of ze met Colin door wilde of niet. Ze kon zich vasthouden aan het verleden, de veilige optie, of loslaten, wat doodeng zou zijn, en met frisse moed uitkijken naar wat er komen ging.

Maar om tien voor zes op een vrijdagavond in augustus, was haar bed het enige waar ze naar uitkeek. Zelfs het weekend dat in het vooruitzicht lag, kon haar niet opvrolijken want ze moest morgen toch weer werken, en de zaterdagen in de zomer waren voor haar de drukste dagen. Nog krankzinniger dan de aanloop naar kerst en nieuwjaar. De bruidjes en klanten die een jurk hadden gekocht waar wat aan vermaakt moest worden, en die doordeweeks geen vrij konden krijgen, kwamen allemaal op zaterdag.

Toen ze haar naaimachine opborg en alleen al dacht aan de zestien afspraken die morgen op haar wachtten, voelde Cress zich helemaal murw geslagen. Gelukkig was het Phoebe gelukt om nog een paar drink- en plaspauzes in het schema te proppen.

Ze deed net de jaloezieën van de dakramen naar beneden toen haar telefoon het geluid maakte van een berichtje.

Ik ben vlakbij. Gaan jullie toevallig naar de pub en is er nog plek voor iemand extra? Je vriend, Miles x

Binnen één seconde ging Cress van moedeloos naar opgetogen. Misschien had ze toch wel tijd voor een lekker koel drankje. Ze wilde per slot van rekening niet zo iemand zijn die alleen maar leeft om te werken.

En het was de eerste keer dat Miles een x had gebruikt. Niet dat Cress daar nu al te veel in wilde zien – ze gebruikte ook een x bij al haar andere vrienden – maar toch verdreef die ene letter haar slechte bui.

We gaan richting de pub. Net aan het afronden in de winkel. Zou leuk zijn...

Cress verwijderde ‘leuk’, want ze had pas in een artikel gelezen dat vrouwen te vaak het woordje ‘leuk’ gebruikten en dat had te maken met dat ze opgroeiden met het idee dat vrouwen inschikkelijk moesten zijn.

Zou fijn zijn...

Nee! Fijn was zelfs nog erger dan leuk.

Bezorgd dat Miles inmiddels was doorgelopen omdat ze niet antwoordde, pijnigde Cress haar hersenen voor een geschikt woord om te omschrijven hoe ze het vond dat Miles met hen mee naar de pub ging.

Zou super zijn als je meegaat. Cress x (Je vriend.)

Die ene x voelde gedurfd, alhoewel ze er waarschijnlijk te veel betekenis aan hechtte.